

Kelė tiesiog norėjo turėti draugą.

Vienišų pietų metas

Steisė Lynė Kerol

(Paremta tikra istorija)

„Šventa Dvasia mums kužda tyliai ir švelniai“
(Vaikiškų dainelių knyga, 56).

Kelė įėjo į valgyklą ir apsižvalgė. Visi kiti vaikai bėgo tiesiai prie savo draugų ir būrėsi aplink stalus. Salėje buvo triukšminga nuo džiugių balsų ir laimingo juoko. Tebuvo antra mokslo metų diena, tačiau, atrodė, kad visi turi prie ko prisistoti, išskyrus Kelę.

Ji suspaudė pietų dėžutės rankenėlę ir priėjo prie vieno stalo. „Ar galiu prisistoti šalia tavęs?“ – paklausė Kelė.

Mergaitė su ilga ruda kasa pakėlė galvą. Ji suirzusi papurtė galvą. „Ne. Čia užimta“, – pasakė ji.

„Supratau.“ Kelė nuėjo prie kitos tuščios kėdės ir pasidėjo savo pietų dėžutę.

„Negali čia sėdėti! Aš užėmiau šią vietą“, – pasakė berniukas žaliais dryžuotais marškiniais. Jis nustūmė Kelės pietų dėžutę ant grindų. Visi jo draugai nusijuokė.

Kelė pasilenkė ir vėl paėmė savo dėžutę. Ji perėjo į kitą valgyklos pusę ir atsisėdo prie tuščio stalo. Kelė pastebėjo kaimynystėje gyvenantį berniuką ir pamėgino jam pamojuoti, bet šis nususuko į kitą pusę. Kelė susiraukė. Kodėl niekas nenori su ja draugauti?

Kelė pažvelgė į savo maistą. Jai nebesinorėjo valgyti. Ji nusišluostė akis, uždarė pietų dėžutę ir išėjo laukan.

Visi jau žaidė su savo draugais. Kelė atsisėdo ant suoliuko ir stebėjo, kaip kiti vaikai maloniai

leidžia laiką be jos. Tada Kelė pastebėjo savo amžiaus berniuką, vieną sėdintį ant žolės. Jis dėvėjo suteptus geltonus marškinius, o plaukai ant pakaušio buvo susivėlę.

Kelė nususuko. Ji pamatė grupelę kažką žaidžiančių jos klasės mergaičių. Panoro, kad jos pakviestų ją žaisti drauge.

Kelė vėl pažvelgė į berniuką. Nuleidęs galvą jis pešiojo žolę aplink kojas. Kelė prisiminė, ką kažkada sakė mama: *Ieškok vaiku, kurie vieniši.*

Kelė susiraukė. Ji taip pat buvo vieniša. Niekas nemėgino būti jos draugu!

Bet tada Kelė pagalvojo apie savo krikštą praeitais metais. Ji pažadėjo klausytis Šventosios Dvasios. Galbūt tai Šventoji Dvasia padėjo jai prisiminti, ką sakė mama. Galbūt Šventoji Dvasia mėgina jai pasakyti, kad ji eitų žaisti su tuo berniuku geltonais marškiniais.

Kelė atsiduso ir atsistojo. Šiltas jausmas plėtėsi jos širdyje. Ji priėjo ir atsisėdo ant žolės šalia berniuko.

„Labas“, – pasakė ji.
„Labas“, – sumurmėjo jis atsilepdamas.
„Kokia tavo mėgstamiausia spalva?“
„Ee... žalia.“
„Šaunu. Man patinka rusva, – pasakė Kelė. – Ar turi mėgstamiausią gyvūną?“

Berniukas atsisėdo truputį tiesiau ir pažvelgė į ją.
„Taip. Man labai patinka dinozaurai.“

„O, man irgi. Mano mėgstamiausias yra triceratopsas.“

Berniukas nusišypsojo.

Tada nuaidėjo skambutis. Kelė atsistojo ir atsiveikindama pamojavo berniukui. Viena eidama atgal į klasę ji šypsojosi. Galbūt ji nerado geriausio draugo, bet jautėsi laiminga žinodama, jog padėjo kitam truputį geriau praleisti pertrauką. ●

Autorė gyvena Jutos valstijoje, JAV.

Labai skubėjau į mokyklą. Bet tada dingtelėjo mintis, kad pirmiau turėčiau pasiūlyti maišelį traškučių. Po pietų mano draugas Driū atrodė liūdnas. Paklausiau jo, kas nutiko. Jis atsakė, kad pamiršo savo pietus. Atsiminiau traškučius, todėl atidaviau jam. Driū pasakė: „Tai maloniausias dalykas, ką kas nors yra man padaręs mokykloje.“

Diuramas M., 11 m., Jutos valst., JAV

